

Jan Schuijl (1914-1999)

Jan Schuijl had een lange loopbaan in het scheikundeonderwijs achter de rug. Hij studeerde van 1932 tot 1940 aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, promoveerde in zijn onderduiktijd op een proefschrift over delinquente jongens (zijn doctorstitel was dus in de pedagogiek) en werd achtereenvolgens leraar, schoolleider en didactiekdocent, zowel aan de Rijksuniversiteit Utrecht als aan de Technische Hogeschool Eindhoven, voorzitter van Velines (een van de ouders van NVON) en lid van de Commissie Leerplanontwikkeling Scheikunde. Ook heeft hij decennialang meegewerkt aan de reeks schoolboeken die bekend stond als *Groen-Hamann-Schuijl*. Daarbij speelde hij niet onverdienstelijk orgel voor de Gereformeerde Kerk van Amersfoort.

Jan Schuijl heeft grote verdiensten gehad voor het scheikundeonderwijs. Samen met de een half jaar jongere Jan Groen (een vriendschap voor het leven) interesseerde hij zich al kort na zijn afstuderen voor het onderwijs. Het zal dus geen verbazing wekken dat hij ook aan het Pedagogisch-didactisch Instituut van de Rijksuniversiteit Utrecht langzamerhand meer werd ingezet voor de algemene didactiek en pedagogiek dan voor de scheikunde. Als leraar, later als conrector en als didacticus, heeft hij zich actief ingezet voor de vernieuwing van het scheikundeonderwijs. De leerplanontwikkeling, met name die voor de nieuwe schooltypen van 1968 (de mammoet) en in het kader van de CMLS, heeft veel aan hem te danken. Zijn aandeel werd ingezet toen hij, weer samen met Jan Groen, de OESO-conferentie over de toekomst van het chemieonderwijs in Greystones bijwoonde, in 1960. Ook daarna is hij heel wat keren buitenslands geweest, zoals vele keren op de Jahrestagung van de Duitse MNU, onze Duitse zustervereniging, waar hij een geziene gast was.

Een en ander is in geuren en kleuren na te lezen in de memoires 'Werken aan scheikunde', die de KNCV in 1993 onder redactie van dr. J.W. van Spronsen heeft samengesteld. Het is niet voor niets geweest, dat Velines (een van de voorgangers van de NVON) hem tot erelid heeft benoemd.

Hij was een man die bij alle werk om hem heen oog hield voor het kleine, het gewone. Die schijnbaar van alles aan zich liet voorbijgaan, tot opeens een bijna terloopse opmerking uit zijn mond verried dat hij heel goed beseftte wat er speelde. Die zijn laatste moeizame jaren – hij leed in ernstige mate aan de ziekte van Parkinson - zonder klagen heeft gedragen, en die nu voorgoed te ruste is, in hoop op wat hij zelf vast geloofde.

Hans Bouma

Februari 2013